

PAMĚTI

napsal

JOSEF JAR. FILIPI

ÚSTÍ n. ORL.

1950-5

V
ENUJI SVÝM DCERÁM JARMILE RŮŽIČ -
kové a Miloslavě Bergrové, synu Boh -
danovi a památce zesnulého syna Jo -
sefa

I přicházeli mi na paměť dnové
předešní a léta dávní.

Žalm 77,6.

D

NES, DNE 15. DUBNA LÉTA PÁNĚ 1950, KDY
začínám psát tyto své 'Paměti,' je mi 75 let. Chci v nich vylíčit
nejen běh svého dlouhého života, ale i co jsem vypátral o předcích
se strany otcovy i matčiny.

Pravda, začínám hodně pozdě, nevím, dokončím-li dílo dnes započá-
té. Omluvou mi budiž, že jsem poslední léta pracoval na jiných dí-
lech literárních a kreslířských, která nemohou vyjít pro nepřízeň
poměrů, a že jsem sestavoval rodokmeny Filipích a Kučerů a v úse-
cích, které jsem si stanovil, je mám téměř úplné.

Lituji, že jsem nechal odejít svého otce, aniž jsem ho přiměl k
vypsání jeho 'Pamětí' anebo aspoň k souvislému vypravování. Dnes,
kdy mám sestavený rodokmen, mohl bych nejen o otcových vrstevníčích,
ale i o starších předcích povědět něco, co je už nenávratně ztra-
ceno.

Vy, milí potomci, kteří budete číst tyto řádky snad po stu letech,
budou-li ještě čitelné, pamatujte, že jsme vyšli z malé chalupy v
chudém horském kraji a že naši předkové věrně střežili duchovní
dědictví Táborů a Bratří, a to i v dobách nejtěžšího útisku. Po-
kud zůstali věrni rodné hroudě, vzdělávali ji poctivě, i když vý-
těžek byl skrovný, a když někteří se od ní odtrhli, vynikali ja-
ko kazatelé Slova, jako učitelé, obchodníci a v různých živnos-
tech.

Naše pokolení se dočkalo svobody, o jaké se našim dědům ani nesnilo, vyplnila se věštba Komenského, že vláda se vrátí do našich rukou, a vy, kteří budete žít v dobách bohdá ještě příznivějších, až se vyřídí společenské otázky, v jejichž vření my právě žijeme, budete, jak očekávám, poctivě a čestně pracovat, abyste dobrou pověst našeho rodu nejen zachovali, nýbrž jí i zvelebili a tím přispěli k rozkvětu národa, jehož jsme byli za všech dob věrnými příslušníky.

Nuže, pokusím se předvésti postavy našich předků od doby toleranční, pokud mé prameny na to stačí. Umiňuji si, že budu psát pilně, pokud dá Pán Bůh života, a pokud dovolí oční choroba bránící mi v poslední době ve psaní i ve čtení.

Nemohu tento úvod skončit než s povzdechem:

Pane, zůstaň s námi, neb se přípozdívá . . .

MŮJ ŽIVOT

V

DRUHÉ ČÁSTI PAMĚTI CHCI POPSAT svůj život od nejtěplejšího dětství až do posledních dnů stáří, pokud mi je Bůh dopřeje dožít. Svůj život nepokládám za příkladný, kdybych jej mohl opakovat, mnoho bych opravil, ale jeho vyličení bude snad vítáno mým potomkům, neboť jsem žil dlouho, vyrostl na vesnici, studoval ve třech městech, vojančil v rakouském vojsku, působil jako profesor na několika místech, prožil první světovou válku jako voják v poli a za německé okupace naší vlasti byl internován. Za svého dlouhého života jsem se seznámil a spřátelil s mnoha lidmi, a přátelství mnohých bylo pro mne ziskem.

Po příkladě císaře Marka Aurelia pokládám za svou povinnost, abych na příslušných místech projevil svůj dík všem, kteří na mne dobře působili. Jsou to především moji drazí rodiče, kteří položili první základy k mé výchově. Jsou to moji učitelé, kteří mě připravovali pro život a jejichž početnou řadu zahajuje můj otec. Bylo to několik opravdových kazatelů Slova, kteří mě utvrzovali ve víře předků, byli to spisovatelé a básníci, kteří utvářeli můj charakter, byli to výtvarní umělci a hudebníci, kteří mi otvírali svět krásy, a bylo to mnoho jiných, s nimiž jsem se třeba jen náhodou setkal a již zanechali v mém životě znatelnou stopu. Byl to zejména největší Čech mé doby Tomáš G. Masaryk, s nímž mi bylo dopřáno

se potkat na mé životní pouti, a toto setkání pokládám za velké štěstí svého života.

Přežil jsem mnoho svých vrstevníků, přežil jsem i mnoho mladších. Sestra Božena odešla v 51 letech, bratr Jan Blahoslav v 46, má žena Bohumila v 31 a můj syn Josef rovněž v 31 letech. A kolik odešlo mých spolužáků a kolegů, kdybychom se sešli, kdo jsme dosud živi, byl by nás už malý hlouček.

Toto popsání mého životního běhu není určeno pro veřejnost a také by jí sotva zajímalo. Píšu jen pro své potomky, a poněvadž chci být upřímný a nestranný, uvádím někdy i takové věci, které by popisovaným osobám nebyly právě ke cti a jaké se v tištěných knihách zpravidla zamlčují.

Čtenáři, buď zdrav!